Twenne mycket märkwärdiga

Wisor,

Den Första:

En sorglig Kärleks=Wisa

om Skön Anna, som blef förförd af en Riddare; hwilken hon sedermera genom hämd med en dolk mördade då han sof; men då hon hade utfördt denna ryslige gerning störtade hon till golfwet och dog.

Och Anna war fagraste flicka i byn, &c.

Den Andra:

Kärleks=Wisa.

Författad af H. F.

Flicka i den tiden Då wänskapen och &c.

Sjunges som: War glada muntra nöjen.

(Kostar 1 Sk. Banko.)

6.

Werjö 1846.
Tryckt hos Joh. P. Lönnegren.

---

5. De mycket få att göra: Se den post har att föra, Si bara hur han går; De rakt galne blifwa Förr'n de fått underskrifwa Och sett hwad deri står.

6. Samma post berätta, En ny rätt de wilja sätta, Hwem wet hur det skall gå; Ty bland alla willerwaller Måst är kärringsqwaller, Som hörs uti hwar wrå.

7. Målet får ej slutas, Men saken skall uppskjutas Till en längre tid; Och när det dem behahagas Skall den åter företagas, Och utslag skall det bli.

8. Det protokoll de föra Om andra hwad de göra Är nu allt wäl uppsatt: Nu de med mästa möda Kan skaffa sig sin föda De spinga dag och natt.

9. Uti deßa tider All ondska sig nu sprider, Ja mest på hwarje ort; När wi dem wänskap gifwa Förtrolighet inskrifwa, De komma icke fort.

10. Icke skall jag börja Gå ledsen eller sörja Och göra dagen lång; Wi i glada sällskap finne, Att aftonen är inne, Den slutas ej med twång.

11. Men alldrig blir det roligt Ej eller så förtroligt I sällskapet med den, Som sig ej rätt will wänja Wid enighet och sämja; Hwem wet hwar han will hän.

12. Kom bröder låt oß dricka En skål nu för sin flicka, Ja hurra och gutår, Om hon än skulle swika Det qwittar åfwen lika, Blott nöjda hur det går.

13. Jag kan ej mera teckna, Men du kan bättre räkna, Jag har så många fel; Till orsak kan man gifwa Han bättre lärt ej skrifwa: Ja, sådan är min del.

---

16. "Jag endast dig pröfwat med ord och med skämt,
Din flicka skall dig icke swika.
O, skön är den kärlek, som, hjertlig alltjemt,
Förblifwer sig lika."

17. En blick från ditt öga, o älskade blott,
Och säll jag af lycka mig tycker;
Den ros, som till mun du af kärleken fått,
Till min jag nu trycker.

18. Här står re'n en koja, så fredlig och glad,
Och stilla och lugn uti qwällen,
Omsusad af grönskande ekars blad,
I skuggan af fjellen.

19. Derinne en högtid bereda jag will,
Så fjerran från oro och hwimmel;
Må kojan förwandlas af kärleken till
Den skönaste himmel!

20. Och windarne susa kring kojan så mildt,
Och ekarna skaka sin krona,
Och bäckarne störta från klipporna wildt,
Som strängar de tona.

21. Små silfwerne dimmor re'n dansa uppå
De tufwiga kärren i skogen;
Och längre de idoga slagor ej slå,
På närmaste logen.

22. Och skuggorna breda allt mera sig ut,
Det mörknat kring trädens stammar.
På topparne ligger det än en minut
Ett solsken och flammar.

23. Men solen syns sjunka allt mer och allt mer
Och andar på grenarne gunga.
En stjerna, en enda, från fästet ler,
Och wakorna sjunga.

24. Det aflägsna tornets gigantiska bröst
I natten har tolfslaget dånat,
Det klingade hemsk, liksom hade det röst
Af wålnader lånat.

25. Hwem rör sig bland willande träden då?
Af oro hans ansigte brinner.
Han flyr såsom jagad af skogarnas rå,
Han flyr och förswinner.

26. Och morgonen rodnar i österens bryn,
Och slagorna däna på logen,
Och solen re'n ler från den blånande skyn:
Det dagas i skogen.

27. Sig höjer den waknande flickans barm,
Så rik uppå drömmar om lycka;
Hon sträcker sin mjuka och fylliga arm,
Att älskaren trycka.

28. Men borta är älskaren, borta, we!
Deß läppar af ångest sig sluta.
Han gått med sin bößa i skogen kanske,
Små foglar att skjuta.

29. Hon wäntande sitter på klippans schakt,
Men älskaren kommer ej åter;
Hon ropar hans namn ifrån trakt till trakt,
Hon suckar och gråter.

30. Hon wäntar på honom, när sol går ned,
Och wäntar, när solen sig tänder:
Hon har i sitt hjerta ej ro och fred:
Ej åter han wänder.

31. Förtwiflad hon flyr till den djupaste skog,
Förföljd af bedragarens minne;
Men underlig då sig en tanke drog
Igenom deß sinne.

32. För henne så bister och gräselig stod
En gubbe med lockar helt gråa,

Och kinderna woro röda, som blod,
Och läpparna blåa.

33. "Om hämnas du will, o, så följ då med mig:
En dolk i mitt bälte jag gömmer!
Till honom wi wandra den närmaste stig,
Med dolken du dömmer."

34. Och fram öfwer ljungen i natten det bar,
Som buros de fort utaf wingar,
En dolk allaredan, så blixtrande klar,
I handen hon swingar.

35. Ett riddareslott hon i aflägsen trakt
Ser höja sin resliga spira;
Och lunder och ångar i festelig prakt
Kring slottet sig wira.

36. Och windbryggan faller och dörrarna stå
Helt öppna, då framåt de swäfwa;
När hämden sig smyger till målet på tå,
Må menniskor bäfwa.

37. I rosigt gemak uppå swällande bädd
Den flyktade ynglingen drömde,
En flämtande lampa sin låga så rädd
Kring kammaren tömde.

38. Och gräselig wildman helt sakta ett ord
Hörs hwiska: "må skyndsamt du trycka
Din dolk i hans hjerta; är handlingen gjord,
Du njute din lycka."

39. Och handen hon höjde — i sömnen han ler,
Den sänkes — i drömmen han splitter;
Och blodet re'n strömmar kring dolken ner,
I hjertat den sitter.

40. Wid sådan en syn, o hwad fasa betar
Skön Anna med bäfwande smärta;
Ett uppror i själen, en ljungelb, som far
Igenom beg hjerta.

41. Till golfwet hon störtar i famma stund,
Och brittande gråt förbrunnit.
Så ljuder ett hånskratt från wildmannens mund:
En feger hon wunnit.

42. Och tolfwarta tappan från Tulbran för-
kvann,
Och står der i lågor och brinner.
Det war icke mera en menska, en man
Som wild hjerta winner.

Du tanklöga flicka, o låt icke dig
Från mödorna lockas på logen.
Förföreslen bo uppå wilande stig
Och trollbom i stogen.

8. Låt makten då fara, men rikedom tag!
En sal dig i berget jag skänker,
Der allt är af guld och likt klaraste dag
Mot blickarne blänker.

9. "Behåll dina skatter, jag dem ej förstår,
Ty rikedom döljer ej skammen!
Jag hälbre som tjenare syßlande går,
Och klappar små lammen,"

10. Ett fartyg jag bygger, gå wi om bord,
Att werlden beundra och skåda.
Allt härligt, som finnes på grönskande jord,
Uppsöka wi båda.

11. "Hwad skall jag wäl ute bland stormar-
nas sus?
Som wi är hwar menska wäl skapad!
Det dårskap blott är, att man far från sitt hus,
Att gapa — begapad."

12. En koja oß låtom då bygga just här,
Och plöja oß tegar med plogen;
För kärleken sinnes ej något beswär:
En park blir snart skogen.

13. Af får och af kor och af hästar och lam
Skall köpas så treflig en skara,
Och ropa du dem, se! då komma de fram
Ur snåren och swara.

14. Här skola så glade wi bo hos hwarann,
Och nöjde och idoge wandra.
Ej sorgen förföljer den hustru och man,
Som älska hwarandra.

15. "Jag troget dig följer, från land och till
land,
Hwarut du mig lyster att föra;
Mitt hjerta, du älskade yngling, min hand
Dig ewigt tillhöra."

Den Förra:

Och Anna war fagraste flickan i byn,
Men icke hon trifdes på logen;
Hon älskade wandra, med blommor på hyn,
Bland blomfren i skogen.

2. Der flog hennes hjerta så fritt och så lätt,
Och rosorna gäddde på tinden;
Der jöng hon de enklaste wisor så nätt,
Om logen och winden.

3. En dag henne nalkas, med båga i hand,
En yngling så wackrisk till färgen;
Hans ögon just lyste, hon stod det i brand,
Fängt för'r än jag tager en Konung till man,
Jag trösfar på logen."